

„Já vím,“ odvětlí vlk, „dřív jsem nemohl, ale teď už tě neopustím. Budu ležet u tvých nohou, co svět světem bude stát, dokud Měsíc Zemi bude obíhat, dokud mi zbude síla na poslední dech, budu tady. Už ti nikdo, nikdo neublíží.“

„Věděla jsem, že přijdeš,“ tiskne se Tanaki pevně k jeho obrovskému tělu. Pak poodstoupí, aby si ho mohla prohlédnout. Šedivá barva srsti v měsíčním světle září, bledě modré oči z ní vystupují jako nad ránem blednoucí noc. „Ty máš modré oči! Nevěděla jsem, že vlci mají modré oči.“

„Jmenuji se Hati a jsem starý, velmi starý vlk. Jsem tak starý, že ti to snad ani povědět nemohu.“

„Proč bys nemohl?“

„Nevím, jestli je možné uvěřit tomu, jak dlouho jsem na světě a co všechno jsem zažil, viděl, okusil, ztratil a získal. Navíc ty musíš spát!“

„Ale já stejně nemůžu, víš?“

„Vím,“ odpověděl vlk. „Možná bych ti přeci jen mohl nějaké příběhy vyprávět. Jsou ale hrozně staré a hrozně smutné, ožívají v nich různé příšery a ty se budeš bát.“

„Nebudu!“ žadoní Tanaki, „nebudu se bát, slibuju na mou duši, na psí uši!“

Hati se na ni úkosem podívá.

„No tak na vlčí, no,“ rozesměje se Tanaki.

„Dobrá tedy, zkusíme to. Ty jsi chytrá holčička, ty bys možná ještě mohla.“

„Co bych mohla?“

„Pochopit nás, vlky, a tak vůbec. Dospělí totiž vůbec nic nechápou.“

Tanaki se údivem rozšířily oči. „Nechápou?“

„Třeba byste jim to mohly vysvětlit vy, děti.“

„Vysvětlíme. To víš, že jo. Ale teď už povídej...“ prosí Tanaki, zavrtá se do pelíšku, obejmě obrovskou vlčí tlapu a čechrá na ní srst svými maličkými prsty.

